

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Non iudicandum esse secundum externam faciem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

optimos numerare. Neque excusamur illico, si argumenta nos habere existimamus. Quid clarius, quàm audire blasphemantem? quid manifestius, quàm videre hominem in extremis constitutum, qui Crucem, qui Christum auerſatur, qui illi millies in faciem spuit? & tamen huic argumento potuit error inesse. Quid credis detrahenti, aut cur auri fidem habes, si te oculi possunt fallere? Quanti decepti sunt secundum faciem iudicantes? Harpyia vultu virgines, effectu fuerunt dracones. Medusa venusto ore, aspicientes in lapidem duravit. Sirenes & vultu, & cantu nauigantes deceperunt. Nimirum, vt Tullius dixit: Mentiuntur perſepe frons, oculi, vultus: oratio verò ſepiſſimè. Vnde multi se ſunt capſi, qui vel vnico aspectu vxores ſibi eligunt; vel ſecundum auditum aurium iudicant de aliorum moribus & probitate. Atque vitiam homines tantum errarent bona iudicando quæ mala ſunt, in quo nulli fit iniuria, & iudicij ſpeculatiui error eſt, ſine culpa! immò bonarum mentium eſt, mala bene explicare; præſertim in hominibus, qui non pertinent ad noſtrum tribunal, ſed ad Dei, cuius iuriſdictionem inuadit, qui occulta cordium temerè iudicat, iuſta illud: *Tu quis es, qui iudicas alienum ſeruum? Domino ſuo ſtat ante te.* Sed bona iudicare de alijs, vt dixi, bonum eſt: at ſi bonos, ſi innocentes, ſi ſanctos ſuſpicamur, immò arbitramur impios eſſe, tunc iniuria eſt intolerabilis. Si enim quædam, quæ faciem externam malam habent, intus tamen bona ſunt, atque idcirco erroneus eſt, ſi mala iudicentur, quantò magis, quæ bonam habent faciem, non debent mala iudicari?

Cic. 1. ad Q.
Fia. 116

Rom. 14.

V.

Nemo nucem, nemo amygdalam emeret, ſi eam de corticis duritie aut deformitate æſtimaret. De nucleo, de medulla res cenſete, qui vultis *iuſtum iudicium iudicare*. Nemo ſibi plantat de euidencia argumenti. Quid euidentiùs fuerat, quàm cenſere feminam furentem? & à Christo ſe ſe auertentem? immò in eum oris phlegmata millies & millies iaculantem? Et tamen ſpuit illa non in Christum, ſed in ſtygium hoſtem deſtinabantur. Virtus, fortitudo, conſtantia maxima fuit, quod à circumſtantibus crimen deteſtabile iudicabatur. Et ſi vultis ſacrum & certius exemplum, numquid ipſa Sacratiffima Virgo Dei Mater, cum eſſet deſponſata Joſeph, ante quàm conuenirent, inuenta eſt in utero habens

Matth. 1. 18.

rom. 14.

habens de Spiritu sancto. Quas tunc non potuisset excitare tempestates Ioseph, nisi iustus fuisset, atque eapropter illam traducere noluisse? Atque hæc quidem speciem habere videbantur, si quis secundum faciem duntaxat iudicare voluisset. Sunt, qui quæ reuera bona atque laude digna sunt, iudicij temeritate non verentur contaminare. Atque in primis talis est Satan fratrum suorum calumniator: qui audiens Dominum dicentem: *Numquid considerasti seruum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ac timens Deum?* Ad quæ hostis inuerecundè (nam quem Deus laudauerat, laudari ab omnibus conueniebat) *Numquid, ait, Iob frustra times Deum? nonne tu vallaſti eum, ac domum eius, uniuersamq; substantiam per circuitum? extende paululū manum tuam, & tange cuncta, quæ possidet, nisi in faciem benedixerit tibi.* Vides iudicium temerarium? quem Deus iustificat, quis est, qui condemnet? diabolus est talis, qui cum opera Iob improbare non possit, intentionem nititur vitiosam ostendere; eumq; non filiali, sed seruili timore dumtaxat, ob bona temporalia timere calumniatur.

Iob. 1. 8.

Heli sacerdote sedente super sellam, ante postea templi Domini, cum esset Anna amaro animo, orauit ante Dominum flens largiter, & votum vouit, &c. Quid sanctius? Factum est autem, cum illa multiplicaret preces, coram Domino, ut Heli obseruaret os eius. Porro Anna loquebatur in corde suo, tantumq; labia illius mouebantur, & vox penitus non audiebatur. Estimauit ergo eam Heli temulentam, dixitq; ei: *Uſquequò ebria eris? digere paulisper vinum, quo mades.* Erat non solum falsum hoc, sed graue, de femina præsertim, & femina Deum colente, iudicium. Plus enim erat, quam suspicio, quæ est opinio mali ex leuibus signis. Et si enim leuia signa sunt ebrietatis, labia alicuius moueri, tamen non quasi opinans, sed ut iudicans dixit: *Uſquequò ebria eris?* Quale etiam iudicium tulerunt, qui Apostolis, varijs linguis miraculosissimè loquentibus, cum Dei virtutem agnoscere debuissent, irridentes dicebant: *Quia musto pleni sunt isti.* Et qui videntes viperam pendentem de manu Pauli ad inuicem dicebant: *Vtique homicida est homo hic, qui cum euaserit de mari, ultio non finit eum viuere.* Ac, ne in longum eam, ipsi Christo quoties id accidit, ut, qui eum è miraculis Filium Dei agnoscere debuissent, cum eum viderent dæmonia eiicientem, dicerent: *In*

VI.

1. Reg. 1. 9.

S. Thom. 2. 23

q. 6. 2. 4.

Act. 1. 13.

Act. 13. 4.